

giết Doaré cùng viên y sĩ và bản huyệt chàng, chắc hẳn còn lần quất đầu dây sửa soạn lấy cò lần nữa, lấy cò cho đến khi nào trúng đích.

«Búp»... Văn Bình khỏi phải chờ lâu, chàng mới cúi xuống, nắm cườm tay viên y sĩ xem mạch thì địch núp sau bức tường đồ bên trái đã chìa súng bắn ra. Viên đạn vèo qua đầu chàng, dốt một mảng tóc khét lẹt. Hừ vĩa, nếu nền đất ướt không làm chàng trượt chân' bị mất thăng bằng thì viên đạn kinh khủng đã chui gọn vào mắt chàng. Với viên đạn 9 li trong mắt, óc chàng sẽ bị phá toang, chàng khó hy vọng sống sót.

Như trái banh cao su dội nảy trên sân quần bê-tông, Văn Bình phi thân về phía vĩa phát ra tia lửa da cam. Nhưng địch đã nhanh chân tháo chạy. Chàng ngã nhào vào bụi cây đầy gai nhọn lờm lờm; tay chân bị đâm lung tung, máu chảy ri ri song chàng không biết đau. Địch đâm chân thỉnh thoảng cách chàng một quãng ngắn. Rồi chàng nghe «yech» một tiếng. Thiên bắt dụng gian, hung thủ tuột một chân xuống hố. Qua làn sương trắng lấp lánh ánh trăng xuống, Văn Bình thoáng nhìn thấy một bóng người mờ mờ đang cúi xuống, có lẽ để xoa nắn bàn chân bị bong gân.

Chàng lượm một hòn đá nhọn, nín hơi, sửa

sọt ném vào mặt bóng đen. Trong vòng 30 thước, chàng có thể gây thương tích trầm trọng cho hắn. Sở dĩ chàng phải nín hơi vì sợ khoảng cách hơi xa này và tiếng gió thổi mạnh làm hòn đá nhẹ lạc mục phiêu. Nhưng gã «phải gió» Buru không biết từ đâu hiện ra đã la hét mừng rỡ như đứa trẻ được cha mẹ li xi trong dịp không phải ngày Tết:

— Nó đấy, nó đấy, bắn đi ông!

Tiếng kêu của Buru đủ sức đánh thức xác ướp Ai Cập từ mấy ngàn năm trước, hưởng hờ bóng đèn là võ sĩ hữu hạng, cho nên Văn Bình vừa giơ tay thì hắn đã biến đầu mất. Nồi câu, Văn Bình muốn nện cho Buru một cái chết giặc. Nhưng hắn đã uầy cốn như con chơi chơi:

— Nó kia kia, ông ơi!

Buru đã báo hoảng vì chàng chẳng nhìn thấy gì cả, ngoài những tảng đá trắng nằm thườn dưới trăng bên cạnh những bụi cây thấp um tùm. Kẻ địch bắn lên đã hoàn toàn biến dạng. Văn Bình bực hội bước qua bãi đất trống, đóng lửa dốt hồi nãy vẫn còn cháy lép lép, đóm đóm vẫn ngồi xếp lững chung quanh. Cũng như hồi nãy, họ chỉ nhìn chằm chằm mà không nói. Nhưng nếu hồi nãy họ nhìn chàng bằng luồng mắt thờ thần, không thiện cảm cũng không ghét bỏ, thì giờ đây luồng mắt họ đã

sôi sục căm hờn. Dường như họ coi chàng là kẻ đến phá rối sự an toàn của họ.

Thái độ của đám dân tị nạn làm Buru hoảng hốt. Hắn ghé tai chàng, hôn hèn :

— Minh phải đi ngay thôi.

Buru kéo chàng rẽ trái, xuống con đường góc thoai thoai. Tiếng lửa lép bép đã nhạt hẳn sau lưng. Ánh trăng sáng hơn nhưng cảnh vật vẫn tối. Buru đang thất thểu bỗng khựng lại, rửa một tiếng rồi kêu chàng :

— Đứng nó rồi !

Chàng bóp tay Buru :

— Nó đâu ? Anh buồn ngủ lắm hả ? Nếu cần, nằm luôn xuống đây ngủ một lát cho kuộc mắt.

Buru phản đối :

— Ông thử nhìn theo tay tôi xem tôi buồn ngủ hay ông buồn ngủ ?

Theo ngón tay chỉ của Buru, Văn Bình thấy một người mặc đồ trắng sọc sọc òn nệm cỏ. Buru la thất thanh :

— Tránh đi mau, nó sắp bắn !

Văn Bình vẫn đứng thản nhiên vì lẽ giản dị bóng trắng đang nằm bất động. Cổ lẽ mắt Buru quàng gà nước tâm thần dần loạn cực độ. Hắn mới nhìn lầm ra bóng trắng ngồi đây, nặng tiếng lỳ co.

Buru rạp mình trên đất, hai chân duỗi thẳng bằng. Nhưng nếu bóng trắng bắn thật, Buru khó tránh khỏi viên đạn đầu tiên vì móng dít hẳn gông cao như con tôm luộc.

Văn Bình thận trọng bước lại gần bóng trắng. Nạn nhân nằm ngửa, mắt lim dim trong tình trạng nửa mê, nửa tỉnh. Thoạt trông gương mặt trắng nhợt và nghe hơi thở yếu ớt của nạn nhân Văn Bình biết hắn bị thương nặng. Chàng bèn cúi xuống xem xét.

Chàng chưa hề gặp bóng trắng lần nào trong đời, song đối với chàng hẳn lại là một người quen thuộc, hết sức quen thuộc. Quen thuộc đến nỗi chàng nhớ ngày, giờ và nơi sinh của hắn, cùng tên cha mẹ, tên trường học nấu giáo của hắn. Chàng còn biết cả hắn có bao nhiêu bạn thân và bao nhiêu nhân tình, đồng thời trong trương mục ngân hàng hắn còn bao nhiêu tiền nữa.

Nghe tiếng động, nạn nhân mở rộng mắt. Hắn chỉ thoáng mê man chứ không bị nguy hiểm đến tính mạng. Văn Bình lưu ý đặc biệt đến năm vòng bằng bạch kim nhỏ li ti trên cườm tay trái của hắn. Những cái vòng này phải kể làm dỏm thương đeo, người Pháp gọi là vòng so-men.

Riêng năm vòng so-men bạch kim đã đủ chứng

minu hẳn là người chàng cần gặp. Tuy vậy, chàng vẫn chưa hoàn toàn tin cậy. Nhân viên gián điệp trên thế giới đội lốt nhau là chuyện xảy ra cơm bữa.

Chàng từ từ vén tay áo nạn nhân. Gần khuỷu tay hiện ra một vết sẹo dài treo góc 30 độ, dài đúng 8 phân tây. Vết sẹo này là di tích một trận ẩu đả trong trường.

Văn Bình không còn hoài nghi nữa. Nạn nhân chính là nhân viên thân tín C.I.A. được lệnh đến căn cứ 4Q tiếp xúc với kỹ sư Doaré và mang tài liệu bí mật về Hoa thịnh đốn. Nhân viên này đã biệt tích.

Chàng tát má hẳn và gọi :

— Víchky, Víchky, anh đã tỉnh chưa ?

Dưới ánh trăng xương, Víchky cựa mình. Chàng nắm tay hẳn, truyền sinh lực vào thủ huyết để giúp hẳn phục hồi nhanh chóng. Công tác của chàng đã hoàn tất hai phần ba. Chàng mỉm cười khoan khoái.

VI

Biển cổ nửa đêm về sáng

NHUNG nụ cười khoan khoái của Văn Bình vọt tắt ngủm. Chàng lại nghe Buru thét « cứu tôi với, cứu tôi với ». Trong đêm khuya âm u, tiếng kêu cứu của Buru làm máu chàng đông lạnh trong động mạch. Tuy vậy, chàng vẫn không nhúc nhích. Chàng chỉ cất tiếng hỏi :

— Rắn cần hả ?

Buru đáp, giọng hớt hơ hớt hải :

— Không.

— Tại sao anh kêu ?

— Nó đánh tôi.

— Ai đánh ?

— Nó chứ còn ai nữa. Tôi vừa đi đến đây, đứng lại để thở thì nó quất vào vai tôi.